

Adam Stankiewicz

"Marianum. Ephemerides Mariologiae" : 71(2009) nr 1-2

Salvatoris Mater 14/1/4, 339-340

2012

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

„Marianum. Ephemerides Mariologiae”

71(2009) nr 1-2

Półrocznik *Marianum* jest wydawany przez Papieski Fakultet Teologiczny „Marianum” w Rzymie. Podwójny numer, który prezentujemy, został wydany w roku 2009. W słowie wstępnym S. Maggiani zwrócił uwagę na główne źródła w uprawianiu mariologii. Odwołując się do dokumentu PAMI *Matka Pana. Pamięć, obecność, nadzieja*, Autor przypomniał, że teolog pragnący uprawiać mariologię nie może zapominać o jej głównych źródłach, do których należą: Pismo Święte, nauczanie Ojców i Doktorów Kościoła, liturgia oraz nauczanie Urzędu Nauczycielskiego Kościoła. Autor zwrócił także uwagę, że nauczanie mariologii nastęrcza trudności. Przypomina o tym numer 36 wspomnianego dokumentu, który brzmi następująco: *Zadanie mariologa jest dzisiaj przedsięwzięciem trudnym. Mariologia, dlatego że jest dyscypliną teologiczną zbieżności i relacji, powinna być studiowana w perspektywie interdyscyplinarnej, to znaczy, w ciągłym odniesieniu nie tylko do innych dyscyplin teologicznych, ale także do nauk humanistycznych, a w szczególności historycznych, antropologicznych i psycho-socjologicznych. To stawia przed teologiem problem trudny do rozwiązania: jak ułożyć w sposób organiczny dane wywodzące się z bardzo różnych dyscyplin naukowych, które wychodzą od studium biblijnego Objawienia, z różnymi interpretacjami, które miały miejsce w ciągu wieków, do studium różnorodnych wypowiedzi Tradycji kościelnej, od rozważania różnych dyscyplin teologicznych do nauk humanistycznych, które mają perspektywy poszukiwania i metody różne od nauk teologicznych? Takie są wymagania, które domagają się ze strony mariologa dużej pokory i cierpliwości, to jest świadomości, że jego zadanie, które zmierza do stworzenia projektu mariologicznego, w którym wszystkie szczegóły złożą się na całość obrazu, będzie tylko częściowym wkładem, choćby nawet wnoszącym pewne światło dla konstrukcji teologicznej, która nie będzie nigdy ostateczną. Pomimo to, nie powinna być zaniedbana perspektywa interdyscyplinarna, bez której mariologia ryzykowałaby na nowo miano wyizolowanej nauki teologicznej* (*Matka Pana. Pamięć, obecność, nadzieja*, nr 36).

W kolejnym, dość obszernym artykule (ss. 17-164), E. Peretto zwrócił uwagę na inne źródło, z którego korzysta przede wszystkim sztuka (malarstwo), ale i w pewnym sensie teologia, a więc i mariologia – na apokryfy. Autor, odwołując się do dwóch apokryfów dotyczących zaśnie-

cia Bogarodzicy, przypomniał, że stanowią one zarówno źródło kształtowania się niektórych prawd wiary, jak np. Wniebowzięcia, jak również symboli oraz tytułów maryjnych.

C. Maggioni w następnym artykule podjął refleksję nad potężnym wstawiennictwem Maryi w walce człowieka ze złem (ss. 165-210). Skupił się wyłącznie na tym źródle mariologii, którym jest liturgia Kościoła. Ukazując bogactwo modlitw zarówno na chrześcijańskim Wschodzie, jak na Zachodzie, Maggioni wskazał na skuteczność modlitwy wstawienniczej Maryi, oraz na ufność, jaką wierni pokładają w Niepokalanej Matce Jezusa w walce z wrogiem rodzaju ludzkiego.

Oprócz autorów pochodzenia włoskiego w półroczniku znalazł się artykuł teologa hiszpańskiego E. Llamas'a (ss. 211-280). Teolog ten w swoim referacie podjął temat współpracy Maryi w dziele Odkupienia w kontekście prawdy o Niepokalanym Poczęciu Dziewicy. Źródło zaś opracowania stanowi bogata literatura z zakresu mariologii XVII w. Na podstawie analizy poszczególnych tekstów Autor doszedł do wniosku, że w mariologii uprawianej w Hiszpanii w XVIII w., współpracę Maryi w dziele Odkupienia rozumiano przede wszystkim jako całkowite Jej zjednoczenie z Synem. To zjednoczenie swój moment kulminacyjny znalazło w szczególny sposób na Kalwarii, gdzie Maryja będąc świadkiem męki swego Syna, ofiarowała Bogu Ojcu także *samą siebie*.

W dalszej części O.J. Dias omawia kwestię pobożności maryjnej praktykowanej w sanktuariach poświęconych Matce Chrystusa ze szczególnym uwzględnieniem sanktuarium w Cibonie (ss. 281-336).

W dziale *Miscellanea* teologowie tacy jak: T. J. Roten, P. Zanni, T. Abrahá, L. Di Girolamo, L. De Candido oraz R. Pérez Marquez (ss. 337-601), odwołując się do takich źródeł, jak poezja, ikony i symbole, przedstawili w swoich artykułach wielkie bogactwo, jakie wnosi do teologii temat Matki Pana, będący tzw. *via pulchritudinis*. Ta droga stanowi wyjątkową pomoc dla jeszcze lepszego poznania i zrozumienia godności Maryi jako Matki Boga.

W końcowej części periodyku znajdziemy tekst prezentacji XXII Międzynarodowego Kongresu Maryjno-Mariologicznego, który odbył się w Lourdes w dniach 4-8 września 2008 r. (V. Battaglia), a także dokładną jego kronikę (T.M. Civiero). Tematem Kongresu była refleksja nad znaczeniem, wpływem i obecnością objawień Błogosławionej Dziewicy Maryi w historii, teologii i wierze (ss. 605-629).